

17

ΠΡΩΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

(1949 — Δεκατέσσερα Ποιήματα της Νιοτς)

ΛΩΤΟΔΕΝΤΡΟ ΚΑΙ ΛΩΤΟΣ

Είσαι τὸ μυστικὸ δέντρο
Ποῦ μ' ἀνάθρεψε
Στὴ μέση τοῦ σκληροῦ
Φλεβάρη.
Τὸ δέντρο ποῦ μ' ἔθρεψε
Μὲ τὸ ἀθῶο γάλα
Τὸ περσινό.

Είσαι τὸ Λωτόδεντρο
Κι εἶμαι Λωτὸς
Ποῦ ὀριμάζει ἀργὰ -
Ὅμως μόλις γίνεи ὀριμος
Πεθαίνει ἀπὸ ἀηδία.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ

Μοιάζω σὰν
Νὰ ἔχω μόλις γυρίσει
Ἄπὸ κηδεία
Μὲ μουσκεμένο τὸ μαντίλι μου
Σὲ πικρὰ ἀρώματα.

Δὲ θάβουν αὐτοὶ
Τοὺς νεκροὺς τους ;
Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ κοιμητήρια
Οὔτε κυπαρίσσια
Οὔτε ροδοδάφνες
Οὔτε μυρτιές.

ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Τὸ ἀντίτυπὸ μου,
Ἔνας συλλέκτης μεσαιωνικῶν
Κλειδιῶν,
Ζεῖ κάπου ἄλλοῦ -
Στὴ Λιθουανία, φαντάζομαι
Ἢ ἴσως στὴ Σαμαρκάνδη.

Καὶ δὲν πρόκειται
Ν' αὐτοκτονήσει
Μέχρι νὰ συναντηθοῦμε πάλι
Στὸ Ἐδιμβούργο.

ΑΕΤΑΤΙΣ 23

Ὁ καιρὸς εἶναι νέος
Κι ἡμεῖς εἴμαστε πολὺ γέροι.

Στοῦ ψυχροῦ ἀπογεύματος τοῦ Νοέμβρη

Ὁ ἄνεμος ἔρχεται μ' ἕνα ἀνατρίχιασμα
Ἄπ' τ' Ἀλβανικὰ
Σκοτεινὰ βουνά.

Καὶ μιὰ βοσκοπούλα
Παίζει τὴν ἀρχαία φλογέρα
Γιὰ τὶς τρεμάμενες ἀνεμῶνες
καὶ τὰ φίδια.

ΞΕΡΙΖΩΜΕΝΟΣ

Ἀναμνήσεις, μὴν ἔρχεσθε!

Τὸ ὕγρὸ,
Ἐχθρικό ἔδαφος μυρίζει
Ὅπως ὁ φρεσκοσκαιμμένος
Τάφος
Τοῦ κρινοκόριτσου
Τῶν ἀναμνήσεών μας.

Ἡ σαλαμάνδρα
Συνθέτει τὸ τραγούδι
Τῆς αἰδῶς
Κι ἐγὼ μαζεύω
Κόκκινα φύλλα, ἔντομα κι ἀγριολούλουδα
Γιὰ τὸ λεύκωμά σου.

ΕΡΗΜΟΣ

Δὲ μπορῶ νὰ περπατῶ πιά
Σ' αὐτὴ τὴν ἀλλέα τοῦ Χρόνου
Ἄν δὲ φοράω
Τὰ κίτρινα γάντια μου
Καὶ τὸ προσωπεῖο τῆς αὐστηρότητας -
Γιατὶ εἶναι χιλιάδες
Φιλύποπτα μάτια